

Mirar darrera l'escenari

"Es parla del sector del turisme, la hoteleria i la restauració però no es parla de nosaltres"

per **Raimond Torrents, CEO de Event Management Institute**

Barcelona.21 d'abril de 2020 05:25

El racó del lector de VIA Empresa

Fa un mes que no sortim, en fa quasi dos que no treballem i no ho tornarem a fer fins a finals d'estiu, amb sort.

Les persones que ens dediquem al sector dels esdeveniments som invisibles, tothom coneix el resultat de la nostra feina però ningú no ens veu, ningú pensa en nosaltres i això no és dolent perquè vol dir que treballem bé. Nosaltres som els organitzadors, i el bon esdeveniment és el que flueix, el que succeeix de forma que sembla natural, una cosa darrera l'altra, amb ritme, generant emocions i transmetent missatges.

Convencions, congressos, mítings, festes, bodes, viatges d'inventius, fires, conferències, inauguracions, rodes de premsa, commemoracions, presentacions de producte... Fem això i moltes coses més. I ara, tot s'ha aturat. En sec. Sense vaselina.

Aquesta invisibilitat, que és signe d'una bona feina, és també, ara per ara, el nostre enemic. No existim. Es parla del sector del turisme, la hoteleria i la restauració però no es parla de nosaltres. Com a molt som els de les croquetes o els que posem els pallassos. Poc més.

*"El món dels esdeveniments mou
aproximadament uns 20.000
milions euros per any a Espanya"*

El món dels esdeveniments mou aproximadament uns 20.000 milions euros per any a Espanya i tant Espanya com Catalunya som líders en la nostra capacitat d'atraure i organitzar esdeveniments al nostre país. A més tenim la singularitat de desestacionalitzar la demanda turística. Omplim hotels, restaurants i palaus de congressos quan el turisme de vacances és més baix i ho fem amb uns visitants de qualitat que gasten quasi el doble que el turisme de vacances. A més, els estudis del sector indiquen que una gran majoria dels visitants per raons professionals tornen després amb les seves famílies o amics. Som un sector estratègic, això està clar.

Però aquest sector nostre té algunes peculiaritats que el fan especialment sensible a aquesta crisi. Els distanciaments socials són exactament el contrari al que fem en la nostra feina. Es pot fer un partit de futbol a porta tancada però no es pot fer una convenció de vendes sense venedors, una boda sense nuvis o una festa sense convidats.

Aquest és un sector relativament nou (30 anys? 50 anys?) que ha crescut de la mà d'una demanda que valora el nostre privilegiat entorn, la nostra magnífica indústria turística i la seriositat dels nostres professionals que fan que aquí, organitzar un acte de qualsevol tipus tingui, d'entrada, molts números per esdevenir un èxit.

Un sector jove com el nostre, format per algunes empreses grans i desenes de milers d'autònoms i microempreses, no està preparat per una parada d'emergència com aquesta i aquí és on demanem ajuda.

Matar mosques a canonades no val.

Em fa molta ràbia quan sento als polítics, uns i altres, parlar de solucions de suport per a "autònoms i pimes". Sempre són per a "autònoms i pimes". Una pime pot tenir fins a 250 treballadors. ¡250 treballadors! Les mesures que siguin bones per a les pimes no tenen perquè ser-ho per a les microempreses (menys de 10 treballadors) ni, encara amb més raó, pels professionals autònoms (ells i la seva circumstància).

S'han posat sobre la taula crèdits a interès zero (o quasi) com a solució per enfrontar-se a la situació actual. S'han ajornat els terminis de pagament d'impostos (l'IVA per exemple) però, de què ens serveixen unes ajudes que en lloc de tancar forats simplement ajornen el problema? No tenim feina però ens agrada menjar cada dia i pagar el lloguer i les escoles dels nostres nens. Endeutar-nos (és igual que sigui sense interessos) no val.

"De què ens serveixen unes ajudes que en lloc de tancar forats simplement ajornen el problema?"

Una situació com l'actual necessita solucions quirúrgiques. Solucions a mida de la nostra indústria i, dins d'ella, de cada perfil empresarial i professional. Les microempreses i els autònoms ens assemblen més a les famílies que a les Pimes i a una família ajornar-li un pagament pot ajudar-la momentàniament però no li treu el problema, simplement l'ajorna. A una família donar-li un préstec a un baix interès la pot ajudar a pagar deutes ara, però demà aquells deutes, ara a nom d'un banc o de l'estat, es mantindran inamovibles.

Els que ens dediquem als esdeveniments treballem en quelcom que ens apassiona, sota molta pressió (la del directe i la dels nostres nerviosos clients) i amb recursos, especialment de temps, sempre escassos, però l'adrenalina que comporta el directe es una droga dura i si t'enganxa ja no et deixa. Els que fem esdeveniments ens enfrontem cada dia a situacions diferents, en llocs diferents i per a clients diferents. I aquesta varietat ens agrada i ens motiva.

No, no volem deixar de treballar en el que fem, el que ens agrada i el que fem bé. Només demanen una mica de sensibilitat i que, per una vegada, els que manen mirin darrera l'escenari i s'adonin de que allà hi ha molta gent generant valor. Amb una miradeta n'hi ha prou.

Tècnics de so, de llum, d'audiovisuals, d'escenari, dissenyadors, muntadors, programadors, productors, decoradors, escenògrafs, regidors, fusters, metallistes, artesans, dibuixants, cambrers, cuiners, proveïdors d'alimentació, actors i actrius, directors, proveïdors de vestuari, coreògrafs, realitzadors, il·luminadors, sonidistes, actors de doblatge, guionistes, impressors, personal de seguretat i neteja, bidells, comercials, transportistes, hostesses, intèrprets, xofers... Molta gent.

Gent invisible però també imprescindible. No demanem tant.